

Motion till riksdagen 2005/06: MJ450

av Jan Andersson och Eskil Erlandsson (c)

Vissa jakt- och rovdjursfrågor

Motionen delad mellan flera utskott

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om ett starkt lokalt och regionalt inflytande över jaktliga frågor.
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om en rovdjurspolitik som tar hänsyn till människor och näringar samt behovet av en ändring i 28 § jaktförordningen.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om behovet av en samlad översyn av älgförvaltningen i landet.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om allmän jakttid för skarv.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anføres om att medel bör ställas till förfogande för fortsatt samverkan kring trafikskadat vilt.¹

¹ Yrkande 5 hänvisat till TU.

Fel! Okänt namn på

Motivering

Jakten, vår äldsta kultur i Sverige, engagerar idag direkt cirka 300 000 personer medan tio gånger så många svenskar har någon form av relation till en eller flera jägare, enligt en avhandling från januari 2005.

Jakten är för många ett sätt att leva, en fritidsaktivitet som ger förhöjd livskvalité. Av tradition har jakten sin främsta förankring utanför storstadsområden och större tätorter. Alla åldersgrupper är på det hela taget väl företrädna i jägarkåren, vilket tyder på att jakten som friluftaktivitet har stor ålderstolerans. Undersökningar har också visat att jakten bedrivs av personer i alla socialgrupper och inkomstlägen. Jakten som fritidsaktivitet känner inga ålders- och inkomstgränser.

Det totala antalet jakt dagar i landet beräknas uppgå till nära sju miljoner årligen. Till detta skall läggas de drygt en miljon dagar som landets jägare varje år ägnar åt olika viltvårdsinsatser som till exempel att skapa fodermiljöer, viltvatten, holkuppsättning etc.

Den fysiska aktivitet som jakten och viltvården förutsätter är en viktig friskvårdsfaktor som gör jägarna bättre rustade att klara såväl fysiska som psykiska påfrestningar. De mer än åtta miljoner dagar som jägarna årligen ägnar åt jakt och viltvård har i det avseendet ett värde som knappast kan över-skattas.

Jakten och viltvården har numera sin största betydelse som rekreationskälla och viktig del i den allmänna naturvården, men ger även en betydande avkastning, främst i form av kött. Jaktens totala värden kan också omsättas i ekonomiska termer och då rör det sig om flera miljarder kronor per år.

En viktig grundläggande utgångspunkt för jakten är att den skall vara ett långsiktigt, klokt nyttjande av den förnybara naturresurs som viltstammarna utgör.

Vi anser att beslut om jaktliga frågor, i betydligt större utsträckning, skall fattas i de regioner som berörs av respektive fråga. Det är vår bestämda uppfattning att EU-nivån inte skall lägga sig i hur vi sköter jakten för svensk del. Jaktliga frågor skall ha ett starkt lokalt och regionalt inflytande.

Rovdjurspolitiken kan inte ses som en isolerad företeelse utan måste utformas i samklang med de människor och de näringar som finns i områden som hyser stora rovdjursstammar. Det måste anses som en självklarhet att djurägare skall ha laglig rätt att skydda sina tamdjur från rovdjursangrepp. Detta gäller jordbrukare, fäbodbrukare, renägare och hundägare.

Att därför inskränka möjligheten till skydd av tamdjur enbart till inhägnader är inte anpassat till verkligheten. Därför måste enligt vår mening 28 § jaktförordningen få en annan lydelse där inte enbart djur i hägn kan skyddas. Detta bör ges regeringen till känna.

Älgjakten är i stora delar av landet den mest omfattande och engagerande jakten. Den har ett mycket stort socialt och ekonomiskt värde. Dessa värden har på senare år radikalt minskat i många stora områden med för täta rovdjursstammar. Även skogsbruket får vidkännas lägre arrendeintäkter på grund av de av rovdjuren hårt decimerade älgstammarna.

Fel! Okänt namn på

Bland annat på grund av denna utveckling krävs en mera långsiktig och noggrann älgförvaltning. Det är en viktig förutsättning för att klara skötseln av den stora tillgång som landets älgstam utgör. Älgförvaltningen bör ske över stora områden och i nära samverkan mellan skogsbruket, övriga markägare och jägarna. En sådan förvaltning skulle ge bättre möjligheter att lokalt balansera älgstammen mot fodertillgång och risker för betesskador på ungskog. En samlad översyn och utredning av ett nationellt älgförvaltningssystem bör därför ske utan dröjsmål.

Det svenska beståndet av skarv är i ständig tillväxt. Ökningstakten i Sverige har varit extremt snabb sedan 1980. Denna ökning av skarv i Sverige har lett till ett stort antal klagomål om att skarvarna gör skada på fiskbestånden, skapar andra olägenheter för fisket och förstör skogen på de öar där de häckar.

Inom stora delar av den svenska skärgården är skarven numera en av de vanligaste fågelarterna. Det är synnerligen svårförståeligt att allmän jakttid inte längre medges för en fågel som förekommer i mycket stora och ständigt ökande antal. När bestämmelser, inom det jordnära område som jakt och viltvård utgör, inte kan förstås och inte heller har någon verklighetsbakgrund är risken påtaglig att respekten för lagstiftningen på det jaktliga området urholkas. Vi förordar att allmän jakttid medges på skarv. Detta måste anses fullt berättigat då fågeln aldrig varit talrikare än den är nu. Vad som ovan anförts om att införa allmän jakttid på skarv bör ges regeringen till känna.

Inom olika delar av landet utgör främst klövviltet en komplikation kring våra allt mer trafikerade vägar. Det är också dokumenterat att en trafikolycka har mycket stora samhällsekonomiska konsekvenser.

När det gäller förebyggande åtgärder har tyvärr inte viltstängsel, som den mest effektiva insatsen, fått den önskade prioriteten hos vägmyndigheten. Ett omfattande och framgångsrikt samarbete har under många år skett mellan Vägverket, polisen och jägarna när det gäller eftersök av trafikskadat vilt. Detta arbete har som främsta mål att öka trafiksäkerheten samt minimera djurs lidande i samband med viltolyckor i trafiken. Nu finns stor risk att detta värdefulla arbete kommer att tvingas upphöra då ingen av de statliga huvudmännen Vägverket eller Rikspolisstyrelsen vill svara för kostnaderna i samband med dessa insatser. Jägarkåren svarar för det operativa eftersöksarbetet samt hundhållning. Det är utomordentligt angeläget att medel ställs till förfogande för att möjliggöra en fortsättning av detta arbete som både är en djuretisk fråga och en trafiksäkerhetsfråga. Detta bör ges regeringen till känna.

Stockholm den 4 oktober 2005

Jan Andersson (c)

Eskil Erlandsson (c)